

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 4 (143)
квітень 2025 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

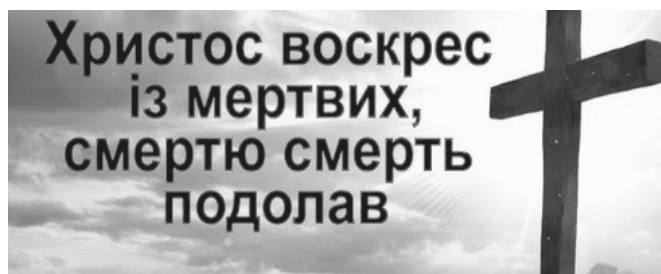
Це короткі слова відомого пасхального гімну, який християни багатьох конфесій співають про Воскресіння Христа. У ньому є дуже незвичайні слова: «...смертю смерть здолав...». І справді, як можна подолати смерть смертю? Для людини таке неможливо, оскільки жодна людина не може померти замість іншої, щоб та не помирала. Але Божий Син зробив це заради людей. Христос помер за гріхи наші і воскрес із мертвих для нашого виправдання, - така суть Євангелії Ісуса Христа. А сталося це на свято єврейської Пасхи, саме тому ми і називаємо Христове Воскресіння Пасхою. У часи Старого Заповіту відповідно до Закону за людські гріхи помирали невинні тварини, - ягнята та ін. Але Божий Син дав нам Новий Заповіт, заради якого Він Сам помер на Голгофському хресті за гріхи усіх людей. Цей Заповіт підписаний Святою невинною кров'ю Божого Сина.

За шість днів до Пасхи, коли Ісус входив до Єрусалиму, весь народ вийшов Його зустрічати, вітаючи, як Царя: «*взяли віття пальмове та й вийшли назустріч Йому, покликаючи: «Осанна! Благословен, хто йде в Ім'я Господнє, Цар Ізраїля!» (Ів.12:13).* Це було в неділю. А вже в п'ятницю той самий народ, який називав Його своїм Царем, несамовито кричав перед Пилатом: «Розіпни, розіпни Його!», визнавши Христа гіршим за вбивцю Варавву. Але Ісус перед тим казав учням про Себе: «*Настав час, щоб прославився Син Людський. Істинно, істинно кажу вам: Коли зерно пшеничне, впавши у землю, не вмере, то одне залишиться, а коли умре, то багато плоду принесе.*» (Ів. 12:24). Так Він звістив про те, що має померти, а не посісти царство, як думав про Нього народ. Здавалося б, яка ж слава може бути, коли відбувається незаконна страта? Але саме смерть Христа на Голгофі несла благословення не тільки для євреїв, а й для всього світу.

Навіщо ж Христу потрібно було померати? Смерть та Воскресіння Ісуса Христа являється основою нашої християнської віри. Бог створив цей світ на підставі певних законів, без яких неможливе його існування як фізично, так і духовно. Усі ці закони являються незмінними, непорушними, інакше все створене Богом не змогло б існувати. Наприклад, точно визначені траєкторії руху небесних світил, сила земного тяжіння та інше. Найменше порушення таких фізичних законів робить неможливим існування всесвіту, життя і порядок у ньому одразу буде знищене. Аналогічно існують і духовні закони, порушення яких приведе також до знищення усього творіння. Один із таких основоположних законів записаний у Слові Божому: «*бо відплата за гріх – смерть*» (Рим.6:23). Якщо спростити його, то він звучатиме так: вирок будь-якому злу – знищення. Бог створив світ не для того, щоб у ньому перебувало зло, але створив для краси, любові та гармонії, поєднання творіння із Творцем. Вершиною усього Божого творіння є людина,

СМЕРТЬ ЗАРАДИ ЖИТТЯ

*Христос воскрес із мертвих,
Смертю смерть здолав,
І тим, що у гробах,
Життя дарував!*

яка створена за образом та подобою Творця, наділена чудовою душею, здатністю творити, любити, а також особистою свободою. І саме людину Бог зробив володарем на землі. Але, на жаль, людина зрадила Творця, послухала диявола іпустила у своє життя гріх, який від Адама поширився на все людство. Таким чином зло стало панувати і поширюватися на землі, а люди через гріховність потрапили під Божий гнів та суд разом із батьком зла – дияволом.

Тобто, за законом люди повинні були померти назавжди. Але ж це не було Божим планом щодо людей. Він створив їх не на знищення, а заради вічного існування у радості та любові. Який же вихід? І закон скасувати не можна, і людей Бог не хоче осудити. Саме тому Творцем було прийняте рішення видати Свого Єдиного Святого Сина на суд замість людей за усі їхні гріхи. Тобто, Божий план щодо порятунку людей був наступний: Творець через Свого Сина у людському тілі зійде на землю, проживе людське життя, візьме на себе вину людей, і, відповідно, помре замість них, що Він і виконав. Христос переніс дуже страшні муки, його вкрай жорстоко кували перед стратою. А потім розіп'яли на хресті, на якому Він мав повільно в муках померати. Але дослідники Писання стверджують, що Христос помер передчасно не від фізичних страждань, а від розриву серця. Його серце не витримало муки від розлуки з Отцем. Адже в той момент, коли Він висів на хресті, вина усього людства, усі його гріхи були покладені на Божого Сина. А, як відомо, Бог і гріх несумісні. Тому Христос і промовив на хресті «*Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?*» (Мт. 27:46). Таким чином, Христос переніс муки вічної смерті, яку в покарання отримують грішники, що не розкалися у своїх гріхах. Але оскільки Христос був безгрішним, смерть не змогла його втримати, і Він воскрес.

І тепер найголовніше питання: яке це має значення у житті кожного із нас? Для більшої ясності можна привести такий життєвий приклад. Злочинця заарештували і він очікує суду, на якому його визна-

ють винним у скоєнні злочину і винесуть вирок про страту. Але йому пропонують послуги неймовірного адвоката, який настільки володіє знанням законодавства, що точно може допомогти, щоб суд виправдав цього злочинця. Причому, послуги цього адвоката абсолютно безкоштовні. Єдине, що потрібно від злочинця для того, щоб отримати таке виправдання – його особиста згода на залучення саме цього адвоката. Він не може вести справу без письмової згоди обвинувачуваного. Звичайно ж, злочинець надає таку згоду і отримує виправдання та свободу, хоча всі учасники процесу не вірили, що таке можливо. А якби злочинець відмовився від адвоката? Він був би страчений.

Біблія говорить, що ми всі грішники, тобто, перед Богом - злочинці: «*Бо всі згрішили і позбавлені слави Божої*» (Рим. 3:23). На нас усіх в майбутньому чекає суд, на якому нас мають засудити до вічної смерті. Але є можливість уникнути цього покарання, погодившись на роботу Адвоката. Ісус Христос дві тисячі років тому вже помер за наші гріхи, тобто отримав покарання замість нас. Нам потрібно лише прийняти те, що Він зробив для нас, визнати Його своїм Спасителем. Якщо ми щиро це визнаємо, приймаємо Його подарунок, то нам вже не потрібно буде померати за вирок суду. Він пропонує Своє помилування на суді. Але якщо ми не приймаємо Його Своїм Спасителем, то тоді ми особисто маємо понести покарання за наші гріхи – вічну смерть. Отже, смерть Ісуса на хресті являється основою нашого спасіння. Він зі Свого боку зробив усе, щоб ми отримали цей безцінний подарунок – вічне життя. Від нас потрібно лише прийняти вірою цей дар та довірити своє життя Господу Ісусу Христу. Він обіцяв, що всі, хто вірує в Нього, воскреснуть для вічного життя, як і Він воскрес. Тоді Його смерть буде не даремною для нас, а принесе нам помилування та вічне життя.

У Євангелії від Івана 3:16 записаний такий «золотий» вірш: «*Бо так Бог полюбив світ, що віддав Свого Єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя*». І це не пусті слова. Бог довів Свою любов до людей тим, що Сам помер на хресті за наші беззаконня. Бог пропонує кожній людині прийняти цей дорогоцінний дар і розділити із Ним вічність у Небесній Вітчизні. Дорогий читачу! Чим є для тебе свято Христового Воскресіння? Основою твого життя чи приводом для застілля? Добре поміркуй над цими важливими словами, через які Сам Творець звертається до твоєї душі, щоб ти прийняв Божого Сина як Свого Спасителя. Щоб тобі не потрібно було приходити на Божий суд за гріхи людства, а отримати Його вічне помилування. Тоді смерть Божого Сина не буде даремною для тебе, а свято Його Воскресіння стане і твоїм вічним воскресінням.

Павліна Снівак

ЗУСТРІЧАЙТЕ ЦАРЯ

Весь християнський світ святкує Воскресіння Ісуса Христа з мертвих. Це подія, яка перевертає уявлення нашого земного життя і дає нам життєдайну надію на воскресіння тіла для майбутнього, вічного життя в Царстві Божому. Згідно Божого плану спасіння воскресіння Ісуса Христа припало саме на святкування єврейської Пасхи, а в образі пасхального ягняти, кров'ю якого були врятовані багато євреїв від смерті у Єгипетському рабстві, виступив Сам Христос. Те, що для християн всього світу є великим святом і торжеством, для Ісуса на той час було часами надмірного страждання і болю, наруги і жакливої смерті. Він, неначе те ягня, добровільно приніс Себе в жертву, щоб спасти нас від вічної смерті в пекельному вогні. Ми сьогодні з радістю зустрічаємо Христове Воскресіння завдяки тій великій ціні, яку сплатив Ісус Своєю власною Кров'ю. Тож не забуваймо згадувати ту ціну страждання, коли будемо разом з сім'єю святкувати цю подію. Перш ніж сісти за стіл, подякуймо за можливість відмічати це свято, за все, що маємо завдяки Христу в нашому житті, за те, що береже нас від небезпеки і дає надію на вічне життя з Ним після смерті.

Як тоді, так і зараз люди по-різному зустрічають Ісуса. Одні бачать в Ньому свого Спасителя, а інші вважають самозванцем, для одних Він - Цар і Господь (Господар), а для інших - звичайна людина, що колись жила на землі. Для одних Він живий і реально присутній у їхньому житті, а для інших - не більше, ніж вигадка чи історія. В ті часи багато людей слідувало за Ісусом, але у всіх були різні наміри. Хтось прагнув почути дорогоцінні слова істини, хтось шукав зцілення від хвороби або добре поїсти, але були і такі, що через заздрощі шукали лише підстави вбити Ісуса. Багато людей з єврейського народу бажали бачити Його своїм царем і шукали слушної нагоди, щоб проголосити Ісуса царем. Одного разу вони намагались зробити це навіть без згоди Ісуса на те, але Ісус, зна-

ючи їхні думки, пішов геть звідти. І ось наступає той самий час, коли Ісусу належить іти до Єрусалиму на святкування Пасхи, а точніше - виконати Свою місію по спасінню людства від влади гріха і смерті. Цю подію описують всі євангелісти, але ми прочитаємо те, що писав євангеліст Матвій: *«Коли вони наблизилися до Єрусалима і прийшли у Витфагію, до Оливної гори, Ісус послав двох учнів, повелівши їм: Ідіть у село, що перед вами; відразу знайдете ослицю на прив'язі й ослия з нею; відв'яжіть і приведіть до Мене. А коли хтось вам щось скаже, то відповісте, що Господь потребує їх і що відразу ж їх поверне. Сталося це, щоби збулося сказане пророком, який промовляв: Скажіть сїонській дочці: «Ось, твій Цар іде до тебе – лагідний і верхи на ослиці та осляті, яке народжене від під'яремної!» Учні пішли і зробили так, як звелів їм Ісус: привели ослицю та ослия, поклали на них одяг, і Він сів на них. І багато людей стелили свій одяг по дорозі, інші зрізували гілля з дерев і клали на шляху. Люди, які йшли перед Ним і слідом за Ним, вигукували, проголошуючи: Осанна Синові Давидовому! Благословенний Той, Хто іде в Ім'я Господнє! Осанна на висотах! Коли Він увійшов у Єрусалим, захвилювалося ціле місто, питаючи: Хто це Такий? А натовп відповідав: Це – Пророк Ісус, Той, Котрий із Назарета галілейського. Ісус увійшов у храм і вигнав усіх, хто продавав і купував у храмі, перекинув столи міняльників грошей і ослони тих, які продавали голубів, і каже їм: Написано: «Мій дім буде названий домом молитви», ви ж робите його печерою розбійників. Підійшли до Нього сліпі та кульгаві в храмі, й Він оздоровив їх. Первосвященники та книжники, побачивши чудеса, які Він чинив, і дітей, які вигукували в храмі: Осанна Синові Давидовому! – обурилися і сказали Йому: Чи чуєш, що вони кажуть? А Ісус відповів їм: Так! Хіба ви не читали ніколи, що з уст немовлят і тих, які ссуть, Ти приготував хвалу? Залишивши їх, Він пішов геть*

з міста до Витанії і замешкав там» (Мат.21:1-17).

В останні дні Свого земного життя Ісус незвичним способом в'їжджає до Єрусалиму. Якщо раніше Ісус намагався уникати публічного розголосу про Себе і старався ходити місцями Галілеї та Самарії, проповідуючи про Царство Боже у найвіддаленіших поселеннях, а до Єрусалиму Він приходив потайки і без огласки, то тепер ми бачимо, що Ісус явно для всіх, як цар, в'їжджає до столиці Ізраїлю. Ми повинні розуміти той факт, що багато людей з провінціальних міст, а також іноземців в ці святкові пасхальні дні приходили в Єрусалим для поклоніння Богу живому. Багато з них, якщо не бачили власними очима, то принаймні чули про Ісуса і Його служіння людям, про Його милосердя і дива. І коли Ісус вийшов на дорогу, що вела до Єрусалиму, багато людей почали впізнавати Його і приєднувались до загального натовпу, супроводжуючи Ісуса в Єрусалим. Багато хто розгледів в Ньому нового царя, Який в'їжджає до столиці на віслюкові, як цар миру. Люди настільки раділи і шанували Ісуса, що не пожалкували знімати з себе одяг і викладати його по дорозі, а в кого не було такої можливості, ті різали пальмове гілля і теж розкладали по дорозі. Для нашого кращого розуміння – оливна гора, з якої на віслюкові вирушив Ісус, знаходилася на відстані приблизно одного кілометра від Єрусалиму. Весь цей шлях і більше, аж до Єрусалимського храму, люди ви-

кладали своїм одягом і гіллям пальмових дерев. Нікого з царів ніколи так не зустрічали з почеснями в Єрусалимі, як Ісуса, так що захвилювалося ціле місто, розпитуючи, Хто це Такий? А натовп відповідав: Це – Пророк Ісус, Той, Котрий із Назарета галілейського.

Місто Назарет, що знаходилося в Галілеї язичницькій, не носило доброї слави. Нафанаїл, один з послідовників Христа, до свого навернення запитував Пилипа: *«чи може щось добре прийти з Назарету?»*, а юдеї, що вважали себе хранителями Закону, говорили іншим: *«досліди і побачиши, що пророк не приходить з Галілеї!»* Для простих людей не мало жодного значення, звідки родом був Ісус, вони бачили Його добрі справи по відношенню до людей. Для них Він був Пророком і Месією, на Якого всі чекали і перед Ким зі страхом виходили духи нечисті, Лікарем, Який міг зцілити від усіляких хвороб, Учителем і Наставником, що показував путь правди.

Сьогодні твій час зустрічати Ісуса. Ким Він стане для тебе, залежить від твого рішення. Чи випустити вірою Його в своє життя, як Пророка, Вчителя чи Лікаря, Який може назавжди змінити твоє життя? Який допоможе тобі знайти стежину правди, щоб досягнути вічного Царства? Чи готова твоя душа вшанувати Сина Божого не одягом чи гіллям, а своїм серцем, щоб воздати Йому славу і подяку за те спасіння, яке Він звершив для нас?

Скобєлев Костянтин.

Благословен той, хто покладається на Господа, бо визнає він, що Господь – його надія

Єремії 17:7

Опора, основа... Такі знайомі нам слова. Кожен, хто хоча б трохи був пов'язаний із будівництвом або замислювався про складові частини будинків, розуміє важливість фундаменту. Перед тим, як щось будувати, вкрай важливо упевнитися в його надійності. І це стосується не лише будівництва споруд...

Деякий час тому серед робочої рутини мені знадобилася драбина. І коли я завершивши завдання, спускався вниз, то захотів для впевненості опертися на щось. Але під руку мені потрапила річ, котра не могла слугувати надійною опорою і хитнулася під моєю вагою. Я був змушений перегрупуватися і обережно зійшов униз. В той момент я подумав про себе: «Як же добре, що я не понадіявся цілком на цю хитку опору...»

Ця проста ситуація нагадала мені про важливість опори в будь якій ситуації та сфері діяльності, а також духовному житті.

І одразу ж пригадалися слова Ісуса: *«Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, та не впав, бо на камені був він заснований. А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує, подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась, і він упав. І*

НА ЩО МИ ОПИРАЄМОСЯ

велика була та руїна його.» (Мат. 7:24-27)

Так хочеться, щоб ми завжди усвідомлювали, що наше життя абсолютно і повністю залежить від наших взаємин із Богом; а також те, що немає іншої надії, окрім як на Бога.

Фінанси, здоров'я, знайомства - всі ті речі, на які люди звикли покладатися в цьому світі, це все настільки умовне... Будь – що із цього може зникнути в одну мить. Більше того, Господь може допускати такі обставини, коли ми втрачимо все те, на що ми сподіваємося у своїх серцях, аби ми усвідомили нашу глибоку та вічну потребу в Ньому.

На сторінках Біблії можемо знайти надзвичайно різукі приклади людей, основою життя яких був Бог.

«Око Господнє на тих, хто боїться Його, на тих, хто надіється на милість Його.» (Пс. 33:18)

Ной.

У світі, повному зла, Ной довірився Богові. Хоч усі довкола жили неправедно, він послухався Господа і будував ковчег 100 років, не бачачи дощу. Його надія врятувала не тільки його, а й усе людство після потопу.

Він і досі служить сильним прикладом для нас... Навіть якщо всі довкола живуть своїми гріховними бажаннями, - ти залишайся вірним Богу, ти навпаки ще більше вкорінююся у пізнанні Вічного. Бо в тому лиш твоя надія, людино.

Єремія.

«Благословенний той чоловік, що надію кладе на Господа, і Господь — його надія!» (Єрем. 17:7)

Пророк Єремія звіщав Божу волю у дуже складних обставинах — його переслідували, кидали в яму, били. Але він не зламався, бо мав тверду надію на Бога. Він бачив руїни Єрусалиму, та все ж говорив: «Господь — моя частка, каже

душа моя...» (Плач Єремії 3:24)

«А Бог надії нехай наповнить вас усякою радістю та миром у вірі, щоб ви збагачувалися надією, силою Духа Святого!» (Рим. 15:13)

Апостол Павло.

У численних подорожах, тюрмах, кораблетрощах Павло не втратив надії. Його життя було сповнене випробувань, але він писав: *«Усе можу в Тім, Хто мене підкріплює — в Ісусі Христі!»* (Фил. 4:13). Надія на Бога робила його незламним. І нас вона зробить такими...

«А ті, що на Господа надію покладають, — силу відновлять, крила підіймуть, немов орли; будуть бігти — і не потомляться, ходити — і не померуться!» (Іс. 40:31)

Давид.

Як юнак Давид став перед велетнем Голіатом. Звичайна людина не мала би шансів проти такого супротивника, але Давид сказав: «Я йду на тебе в Ім'я Господа Саваофа!» (1 Сам. 17:45)

Його надія на Бога принесла перемогу не лише йому, а всьому Ізраїлю.

«Це я прикладаю до серця свого, тому й маю надію: милість Господа — що не згасає, бо не вичерпалося Його милосердя. Воно нове щоранку; велика вірність Твоя!» (Плач Єремії 3:21–23). Це вірш із найтемніших днів Ізраїлю, коли здавалося, що вже все втрачено...

Але саме в такі моменти люди найбільш чітко усвідомлюють, що єдиною надією та опорою може бути Вічний та люблячий Небесний Батько...

Спрямуймо ж наші серця до того, аби завжди сподіватися на Бога і пізнавати Його волю. Бо в тому справжнє благо для людини. Живучи в такий спосіб, ми не похитнемося навіть у лютих штормах зовнішніх обставин.

Марк Лукін

ВЕЛИКОДНІЙ

Який благословенний нині день!

У кожній квітці, в сонячній промінні

Все дихає життям і воскресінням,

І серце повне радісних пісень!

Як дивовижно музика звучить,

Піднесено бринять її акорди,

І ластівки щебечуть великодньо!

Яка благословенна кожна мить!

Мені би крила й нотний звукоряд,

Я б над землею легко здійнялася,

І всім співала б про найвище щастя,

Кого би лиш зустріла, всім підряд!

Христос воскрес! Ви чуєте? Воскрес!

В Його долонях дар життя людині,

У посмішці Його благословення,

А у очах — бездонна синь небес!

Який благословенний день прийшов!

Великдень — справжнє свято

Перемоги!

За диво воскресіння — слава Богу!

Він є Життя! Він — Правда!

Він — Любов!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Христос живий!

Христос дає спасіння!

Йому осанна, честь і поклоніння!

Звучить хвала аж до святих небес!

Марія Звірід

СВІДЧЕННЯ

Мир вам дорогі друзі! Знаєте як це солодко вірити в Ісуса як це благословенно як нам потрібно сьогодні вірити в Господа Ісуса нам так часто не хватася тої віри десь вона втрачається в складних ситуаціях нам легко вірити Коли у нас все добре коли навколо все добре праця життя мир але буває важко вірити коли приходиться складна ситуація в житті і ти не можеш поглянути вперед і зрозуміти що ж там є і що чекає

Я буду читати декілька місць. Перше місце - книга пророка Ісаї 53:5 «А Він був ранений за наші гріхи за наші провини Він мучений був, - кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!». Інше місце - Євангелія від Матвія 19:26 «А Ісус позирнув і сказав їм: «Неможливе це людям, - та можливе все Богові». Ще одне місце - Послання до євреїв 4:12 «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обособічного, - проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця». Всі три місця, які я прочитав, по-особливому мене деякий відрізок часу ведуть по життю. Все Боже - воно особливе, але, буває, Бог дещо відкриває і показує, щоб ми навчилися не просто теоретично Слово Боже вивчати і говорити, а практично використовувати в житті. Бог чудний, Він не залишає нікого, і Слово Боже - це є джерело життя, особливе джерело, там витікає для нас істина, особливе розуміння обставин нашого життя.

Часто ми задаємо питання: «Господи, чому Ти не говориш?». Дорогі мої, хто читає Слово Боже, той розуміє, наскільки потужно Бог говорить сьогодні, наскільки це Слово є живе і діяльне, і спосібне судити думки та наміри серця. Воно проникає всередину, ніхто у світі не може проникати так, як Слово Боже, яке є підкріплене Духом Святим. Коли наповняє Слово Боже, ти розумієш, що те, що в серці твоєму, воно випливає наверх. Коли кинути камінця маленького у велике море - нічого не побачимо, але коли візьмемо стакан води і кинемо туди камінця - вода підніметься. Так само спливає все те, що є в глибині нашого серця через Слово Боже. І все, що негодне (коли ми хочемо цього) воно виявляє і піднімає на поверхню. Давид каже: «Від тайних моїх збав мене (щось там робилося в давидовому серці). Досліди мене, Господи, і подивись - чи не на небезпечній я путі» Він дивився на своє серце особливо, він зрозумів, що в житті ми по-людські не можемо досягнути неба і істини Божої, як не через Бога, як не через Священство Писання, як не через єдність з Господом нашим. В 19 розділі Євангелії від Матвія написано, що запитують учні Ісуса: «А хто ж може спастися?», а Ісус відповів їм: «Неможливо це людям, - та можливо все Богові». Тільки Бог знає наміри нашого серця і Він дає нам сигнали Духом Святим сьогодні, щоб ми відчували поклик Божий, щоб нас тягнуло до благодаті Божої, тягнуло до єдності з Ним. Гріх віддаляє і забирає все те, що добре було в нас, і відділяє від Господа нашого. Візьміть маленьке ягнятко, відділі від овечки-мами - воно скімлить, воно плаче, воно хоче до мами. Так і людина. Вона хоче до Свого Творця. Церква Божа була народжена Ісусом Христом на голгофському хресті, він ранами Своїми нас уздоровив від гріха, від прокляття і дав нам життя. Ми думали що Господь судив Бога Ісуса Христа, що він наказуваний був, ми думали, що Він винуватий був, і всі кричали «Розіпни! Розіпни!», але написано - «Він був ранений за наші гріхи, страждав Він за наші провини, мучений був за нас». Отак важко, страшно, ганебно терпів за мене і за кожного з нас. Кара на Ньому була за наш мир, ціна сплачена за наш мир і з вами, сплачена ціна особлива - у світі ніхто не може заплатити такої ціни, тільки Син Людський міг взяти проказу світу цього, що хворобу прокляття на Себе і у великих муках і агонії смертній Він ішов на Голгофу, під хрестом падав, але Господь не залишив Його. Алілуя! Він взяв: «Отче Мій, Отче Мій! Навщо ти Мене оставив?». Він вчув оцю сирітську присутність свою. а Бог відвернув лице Своє, щоб не бачити страждання. Настільки боліло Богу нашому за Сина Свого, наскільки Ісусу боліло і болить сьогодні за кожного і нас, і Він здобув перемогу. Хвала йому! Ми на Пасху співаємо «Смерть не могла стримати Його, бо Він Воскрес» Він шов на муки, але знав - в третій день має воскреснути. Хвала Богу! Тому що місія Ісуса мала силу, вона мала досконалість в тому, що Він людей полю-

бив більше, чим Своє життя, але знав: Його Отець сильний воскресити Його, і Він був на це готовий. Слава Ісусу!

Я буду свідчити про своє життя. Не так давно, 5 місяців тому, нам з дружиною пришлося пройти нелегку дорогу Можливо, в когось тяжчі дороги, але кожний по своїй мірі оцінює, що відбувається в житті, як проходить дорогу, і коли ми проходимо певний етап життя, як важливо брати Слово Боже і на його основі дивитись на свій стан, на своє серце, як важливо споглядати на те, що Господь раніше вже говорив, і не забувати того. Господь підготовляє нас і доводить нас до особливого благословенного життя, навіть, можливо, через піч, можливо, через пустелі. Коли Ісус входив в пустелю, Він входив повний Духа Святого. А коли виходив з пустелі - Він був повний сили. Той хто укріпляє, знає нас і наміри наші, це Дух Святий.

В середині жовтня дружина була вагітна на четвертому місяці, і було таке слово до неї: «Не бійся, Я все контролюю, Я бачу твоє життя, не бійся, Я благословлю тебе, Я не залишу тебе», і було сказано даліше, що не залишу в певних обставинах життя. Так Бог потішав. А ми думаємо - чого не боятись? Війна, страшно, не знаємо, що відбувається, але пройшло трошки часу - і ми попадаємо в лікарню. У дружини дуже великі болі почалися в животі, і потом відкрилася кровотеча. І коли зробили знімки - усі подивилися і сказали, що зараз прокапаємо вас, нічого страшного, буває, все пройде. Пройшло три дні, нас відпустили додому, десь так тиждень часу ми були вдома, але під кінець тижня дружина каже: «Слухай, щось мені зовсім погано стало». Почалися такі приступи тяжкі, вона вже спати не могла, і ми знову їдемо до лікарні. Приїжджаємо, і нас питають - яка ситуація? Ми пояснюємо: ми в вас лежали вже. так і так, ви пролікували, все добре було. Але на ранок наступного дня плідні води відійшли повністю, і коли лікарі побачили цю ситуацію, вони не вірили до кінця, але коли зробили УЗД - побачили, що вод немає. Нам сказали: «Ми даємо три дні вам, ми маємо лікування, але воно не допоможе - води відійшли, розрив оболонки навколоплідних вод, прийде інфекція, три дні і ваш плід буде мертвий. Якщо ви даєте згоду - ми завтра робимо операцію, перериваємо вагітність. Я думаю: «Господи, як це так? Як це можливо? Ти все знаєш, Ти Бог Всевидачий!». Зателефонував до одного брата, тому що в цю хвилину неможливо сконцентруватися - як діяти, як поступати, треба, щоб збоку було видно, щоб хтось допоміг тобі відкрити оцю шторку, яку не видно. І брат каже: «Роман, не переживай, якщо Бог забере - то забере. А якщо оставить - то буде жити. Не переживай, довіряйся Богу». Знаєте, мені як пелена впала з очей. Я не міг побачити, коли навколо такі тиски і не можна зреагувати вчасно. Я пішов до дружини, але коли йшов з дому - дивлюся, на шафіці лежить Біблія моєї дружини. Я взяв ту Біблію, прийшов у лікарню, кажу - знаєш, що я тобі приніс? І показую Біблію, а вона каже: ти до мене життя приніс! Алілуя! Це Слово Життя, там написана істина глибока. Вона наповнена змістом, бо написано: «Віра від слухання, а слухання від Слова Божого». Вона взяла ту Євангелію, але перед тим, як взяла, каже: «Знаєш, Слово Боже є потужне Слово, і віруючий в Господа посоромлений ніколи не буде. Ми дещо зробимо з тобою: ми станемо і помолимося, скажемо: «Господи, якщо Ти хочеш залишити дитяtko, то яви Твою славу чотири місяці!». Я навіть не знав, які наслідки мали би бути - чи народиться, але ми стали на слові Божому, кажу: «Господи, Твоє Слово є живе і діяльне, воно судить, воно знає краще мій стан, стан моєї дружини, нашого життя - я нічого не можу зробити, Боже, але сьогодні ми кажемо так: Боже, якщо ти хочеш забрати - забери дитяtko, там буде йому краще, але якщо хочеш залишити - яви Твою славу, щоб ми вірували в Тебе ще більше.». Ви знаєте, я взяв цю Біблію, положив на живіт дружині і кажу: «Господи, не мос слово - Твоє хай буде слово за цим, Господи! Ти краще знаєш за мене. Я не знаю долю, Ти знаєш, Боже, але як там написано, хай так буде». Я вийшов з палати, прийшли лікарі і вимагають від нас відповіді - що ви вирішили. Але така була трошки вредна там лікарка, яка сказала: «Швиденько операцію робити, вам буде погано». Так сильно лукаво навідала, лікувати вже не хотіли. Я сказав: «Знаєте, не ми дали життя цій дитинці, і ми не у владі забирати, але життя дав Бог, і в Божих руках є життя дитини». Вона подивилася, посміхнулася і швиденько пішла. Приходить другий день - знову нам кажуть: заяву підпишіть, що ви відмовляєтеся від переривання вагітності, третій день - знову: підпишіть. Я кажу дружині: «Я все підписую». Проходить трошки часу і ми бачимо: стан гірший, краще нічого не стає. Зробили УЗД, сказали - так, води відійшли. Але перед цим діагностували відшарування плаценти. Знаєте, дитинка росте за рахунок плаценти, плацента росте - дитинка росте. Кажуть, якщо плацента відшарується повністю - це все: інфекція, зараження і так далі. Вод немає - це одна проблема, три дні сказали - і прийде зараження в організм, інфекція, дитинка і так загине. А маму будемо спасати. Ми стали молитися: «Господи, лікарі дають три дні, а ти Вічність дав, і Ти контролюєш кожний момент життя». Проходить три дні, ми їдемо здавати аналізи - ніякої інфекції немає. Слава

Ісусу! А дитинка живе. Проходить трошки часу, приходять один лікар, каже до дружини - що приймаєш? Каже, що дають - то і приймаю. Він глянув: «А це вам не треба». І ми зрозуміли: нема лікування, щось пий, щось роби, а вони чекають, коли вже дитяtko помре, а воно не померло. Слава Ісусу! Приходить уже останній день тижня перебування нашого в цій лікарні, і ми молимося, кажемо: «Господи, ми вже тут втомилися, на цьому місці, нам кожен день кажуть «Робіть операцію, не залишайте вагітність, спасаємо дружину!» Але знаєте, як добре триматися за живого Бога! Хвала Ісусу! Церква молилась, і народ Божий звивав до Бога, а Бог чув молитву. Приходить день останній перебування нашого в лікарні, і ми молимося: «Господи, ти знаєш, що тут нам вже немає що робити, виведи нас уже звідси, якщо є Твоя воля!» У останній день приходять один лікар, ми його ще не бачили ні разу, але з нами поспілкувався, я засвідчив йому про Христа Ісуса, він подивився на наш стан і каже: «Знаєте, вам ніхто не допоможе більше, у вас тяжкий стан, аналізи погані. У вас тільки одна дорога, але оскільки ви надієтесь на вищі сили, то може все поміняється». І каже: «Скажіть мені кінець вашої історії, якщо все буде по-іншому. Я перепису свою історію, бо я вивчаю в науці вищі сили, взаємодію з ними». Не Бог, а вищі сили, каже. Але є живий Господь, Слава Ісусу! Знаєте, ми так помолилися. На наступний ранок нас уже звідти виганяють, кажуть - ви не слухаєте нас, не поступаєте, як ми кажемо - їдьте туди, лікуйтесь, де ви знаєте. І ми виїжджаємо з тої лікарні додому, а дружина каже по дорозі: «Мені так погано, я не знаю що робити». Телефоную до лікарі і кажемо: «Так і так, ми виїхали вже з цієї лікарні, їдемо додому, бо не знаємо, що даліше робити, лежати там не можемо. Там не лікують нас». Ця лікарка каже: «Погано, що ви так зробили, але я спробую». Вона телефонує в обласний пологовий будинок, домовляється з завідувачою, щоб нас прийняли туди, ми приїжджаємо, одразу прийшли до завідувачої, розказали свою історію, переживання, вона глянула на нас і каже: «Поборотись можемо». А нам більше нічого і не треба було, нам тільки треба було сказати «поборотись можемо», і віра знову ожила. Ми лягли в лікарню, приписали лікування, два тижні важких антибіотиків та все інше для підтримки мами, не дитини, і лікарі сліdkували за нами. Пройшло два тижні лікування. Кажуть: «Ми закінчуємо лікування, не можемо більше лікувати, нам треба подивитись на реакцію вашого організму, ми даємо три дні. Можливо, у вас буде інфекція (вони вже так готували нас), але тільки Бог може вам допомогти». Знаєте, проходить три дні, стан гірший трошки став, відшарування ще виросло. Лікарі знов зібралися, весь консилиум приходять до нас, і начальниця медичини каже: «Ви знаєте, вам треба переривати вагітність, стан вже надто тяжкий. Ми не даємо більше гарантій, все стало гірше, а даліше вже не знаємо, що буде. Поки немає інфекції, а з дня на день може прийти до вас». І дружина, вже маючи оце Слово Боже, читаючи його, укріпилася у вірі і каже до них: «Ми їдемо далі, переривати вагітність не будемо». І коли ця завідувача глянула на мою дружину, то каже: «Я так і знала, що вас не можна переконати» і вийшла. А була на тому місці одна лікарка, яка сліdkувала за нами, вона дивилася на дружину мою і казала: «Знаєш, я дивилася, коли начальниця прийшла до тебе. Я думала, напевно, ти вже зламася». Дружина свідкувала всі два тижні про Бога, і та лікарка все цікавилася: «А як там у вас?». А дружина каже: «Ми віримо в живого Бога. Медицина приходять до межі, але в Бога меж немає». І лікарка каже: «Я так рада за тебе!». Проходить два тижні, знову лікування закінчилося, і лікарі кажуть: «Ми не можемо лікувати, нам треба знову дивитися стан вашого організму». Дорогі мої, Бог почав робити чудеса! Почала церква молитися. А вод немає, вже пройшло трошки часу, і нас викликають знову на УЗД, подивитися. Лікарка, яка робила УЗД, не любила мою дружину, тому що не любить вона віруючих, які не погоджуються з медичними протоколами. Коли вона побачила те, що там на УЗД показало, вона запитусь: «Ти ж у мене тиждень назад була? Так, я тобі робила УЗД, тоді вод не було, а тепер з'явилася!». Слава Ісусу, чудний Бог! Місяць пройшло часу без вод, а Бог наповнив! Вони як побачили воду - давай бігом дивитись, що там з дитинкою. Приходимо через трошки часу - 40 хвилин мовчання, і знов та узістка сидить і мовчить, а дружина каже: «Ну скажіть хоч що-небудь», а вона все мовчить, і коли закінчили робити свою УЗД, каже: «Дитинка нормальна, стан її прекрасний, росте, розвивається, всі органи на місці, серцебиття дитинки чудове». Слава Ісусу, тільки Бог це робить! Проходить трошки часу - завідувач, який лікував дружину вже в іншому відділенні, приходять і каже: «Давай глянемо на дитинку твою, я не узіст, але щось трохи послухати можу». Він сіз знов за апарат, давай слухати і каже до іншої лікарки, яка сиділа з ним: «Ти дивись, як серденько дитини б'ється!». Алілуя! Воно добре і впевнено билось! Для нього це було здивування. Пройшло трошки часу, лікарі аналізи кожний день беруть, дружина каже: «Я вже втомилася, всі вени обколоти, вже мені болить усе від того, що колють мене, а не від того, що я хвора. Ще проходить трошки часу, здаємо аналізи - прекрасні аналізи, проходить ще трошки часу - відходять води, знову здаємо аналізи - прекрасні аналізи. Лікарі бачать мою дружину і кажуть: «Слава богу!» І вона

каже: «Навіки слава!». Вони вже бачили здалека дружину і кричать: «Дмитрук! Як у тебе справи? Вона каже: «Слава Богу!». І вони вже відповідали: «То Слава Богу!» Дорогі мої! Місяць часу Бог тримав мою дружину без ліків повністю, ніякого поганого діагнозу, хоч вод не було, плацента відшарована, інфекція мала бути - немає. Коли поступила наша справа до начальниці медичини, вона до нас жодного разу не зайшла більше, але одного разу моя дружина зайшла в ліфт, їхала на УЗД знову, і начальниця медичини зайшла. Вона не очікувала її побачити, але коли побачила - вона почала викрикувати: «Це неможливо! Це неможливо! Відшарування плаценти, вод немає, а аналізи хороші - це неможливо!». Але можливо Господу. Алілуя! Чудний Бог! Дружина каже: «Я відпочила, мені вже більше антибіотики не кололи, мені не болить. Я так добре себе почувала!». Пройшло трошки часу, лікарі вже почали наперед забігаючи складати план народження. Раніше казали - 29 тижнів і народжується дитина, а потім кілька років - 32, вже трошки самі змінюють своє рішення, бачать кращий стан. Але все знав тільки Бог.

Пройшло шість місяців і чотири тижні, і в дружини раптово почалася кровотеча, і через декілька годин її вже забирали на операцію. Коли робили кесарів розтин, дитинку вийняли - і вона заплакала, а лікарка, яка робила операцію, сказала такі слова: «Ти диви, вона ще й плаче!». Алілуя! Вона дає сигнал життя, тому що дав життя Бог.

Проходить трошки часу, я заходжу в ту реанімаційну до дружини, ми стали і звершили молитву. Господи, слава Тобі! Дитяtko народилося, дружина в доброму стані! Заходжу я і молюсь до дружини, а привезли ще одну жіночку із сурогатних мамочок. Вона побачила, що я молюся за дружину, і каже: «Знаєш що? Помолися за мене!». Я підійшов, вона думала - я буду читати молитву, а я звернувся до живого Бога, благословив цю жіночку і сказав: «Боже! Відкрийся їй, щоб вона побачила Тебе! Благослови її життя і долю!». Вона дивиться на мене і не розуміє, де ж та завчена молитва? Її немає, є жива молитва. Слава Богу! Мою дружину перевезли вже до палати, зранку вона вже змогла встати, Бог укріпив. Я заходжу в одне відділення реанімаційне, де робили реанімацію, у хірургію, де робили операцію, і лікарі питають: «Хто ти?» - кажу: «Дмитрук. Я прийшов принести певні знання для операції». Вона каже: «Знаєш що, коли ми робимо операцію, то зазвичай усередині має бути кровотеча У твоєї дружини кровотечі не було!». І знову свідчення - Бог заступається. Хвала вічному Богу! Я піднімаюся вже до дитинки нашої, яка вже народилася, шість місяців чотири тижні, кілограм 100 г, така малесенька, чудова дитинка, доця! Я найперше встав і помолився: «Господи! Ми просили в тебе, якщо залишиш, то яви славу!» Їй оділи всі апарати, масочки, щоб підтримувати дихання, і дивилися на неї - ну таке дитяtko гарне, може признаків немає що вона сама дихає, живе, але підтримує апарат - живе, слава Богу! Помолилися і подякували Богу. Проходить трошки часу, і лікарі кажуть: «Стан вашої дитинки гірший, інфекція внутрішньоутробна все ж таки попала в неї. Не працюють легені. Знайшли ще там різні хвороби, знайшли відкриту протоку - вада серця, через яку легені не можуть відкриватися, тому що переповняються кров'ю. І почалися отакі етапи нелегкої боротьби, Але церква Божа молилась, Слава Ісусу! Ми приходили з дружиною до доці нашої, я брав Біблію в руки, я її ніс завжди з собою, відкривав і починав читати вірш, два, три, розділ... «Доця, ти будеш жити, бо так сказав Господь! Ранами Його ти вздоровлена!». Ми звершували молитву тричі на день, я приходив, знов читав Біблію, і знов молилися. Лікарі дивилися на нас і думали: «Ну хай собі моляться». Прийшов брат помолитися за нашу доньку і питає, чи можна слесм помазати, бо не знаємо, яка реакція (вона в боксі такому лежала). Кажуть - можна, але перед цим позовіть священика, щоб похрестив вашу дитинку. Ми кажемо: «Ми не хрестимо дітей в дитячому віці, але священик може помолитись». Прийшов священик і помолився.

На наступний день гірше стало. Взяли аналізи, кажуть - маленька дуже дитинка, у неї анемія, нестача крові. і всі оці складові крові почали зменшуватися, гемоглобін почав падати і падати, і кажуть: «Готуйтеся до переливання крові. Якщо гемоглобін паде до 100 - ми будемо переливати вам кров». Але щось всередині у нас з дружиною протистало, і ми відмовилися переливати кров. Ми відчували небезпеку і кажемо: «Ми не можемо переливати чужу кров, у мене така сама група крові. Якщо треба - я здам свою кров, і хай дитинка приймає ту кров». Але сказали, що я не можу як родич здавати ту кров, маємо донорську кров, яка вже досліджена. Взяти та перелити, тому що відлік вже йде на хвилини, на години, у вашої доньки все гірший і гірший стан - інфекція, анемія, і все це ускладнилось». Трошки збільшили кисню, ми молимося, приходять час, і кажуть: Ми викличемо до вас поліцію і службу у справах дітей, щоб ви дали їм відповідь, тому що ми не можемо так далі поступати, Ви маєте самі вирішувати». Викликали до нас службу соціального захисту дітей, поліцію. Я так переживав, думаю: «Господи, у нас так все важко, а тут ще така ситуація! Прийшли люди, які хочуть щось нам сказати, і можливо навіть у своїх законах будуть копатися. Боже, допоможи!». Телефоную до однієї сестрички, вона сосуд Божий, кажу - помоліться, бо важко, не знаю що робити даліше.

І приходить слово. Господь каже: «Діти мої! Що можете робити – робіть. Милість Мою Я являв завжди вам. Стан тяжкий, але милість Я подаю завжди.» І ми зрозуміли - важливо триматись Господа, важливо триматись цілі Божої. Проїшов час, прийшли люди, ми з ними поговорили, прийшлося їм засвідчити про те, який чудний в нас Бог, не витерпіла та жіночка, каже «Чого ви сюди приписуєте постійно Бога?» Але Бог дав слова, і я кажу: «Знаєте, завтра прилетить ракета, і ваше життя буде забрано. Скажіть, ви себе зберегти можете від тої ракети? Не можете. А нашій доньці дав життя Бог. Алілуя!» І коли казали - їй не буде життя, ми віддали у Божі руки, і Бог зберіг їй життя. Слава Ісусу! І сьогодні ми маємо право як батьки вирішувати, щоб зберегти життя нашій доньці, відмовитись від того, що нам пропонують, тому що ми маємо підписатися і дати добро, що може буде інфікування. А ми цього не хочемо.» І задаю питання - чому тато не може перелити свою кров доньці? Кажуть, він не донор, він не має права, не досліджена кров, а нам вже треба це робити. Але за 5 хвилин прийшло рішення, мені дали добро перелити кров свою, дослідили, вже на вечір були аналізи готові, і зробили переливання крові. Слава богу! Коли я їхав, по дорозі я наповнився силою Божою і почав розуміти, що зробив для мене Бог. Бог став донором мого життя, ранами Його я получаю uzдоровлення, Його свята кров проливалась за мене, недостойного, щоб я міг жити, щоб я міг взивати до свого Господа, щоб я міг відчувати благословіння в житті. Я почав плакати і казати: «Господи, Ти Своім життям за мене пожертвував, а я недостойний Тебе! І сьогодні та донька, яка лежить у тяжкому стані, вона в твоїх руках, Господи! Ти дав мені цю можливість - відчутти батьківство, як ти маєш батьківство по відношенню до мене, Боже. Славно тебе!». Проходить трошки часу - беруть аналіз нашої доньки, кажуть - гемоглобін вирівнявся, кров хороша, прийнялася, стан став краще. Ми приходимо день у день, я дивлюсь на доньку нашу і знову повторю ті самі слова, кажу: «Доця, ти будеш жити, Бо так сказав Господь! Ранами Його ти uzдоровлена!». Ви знаєте, через місяць вона почала посміхатись. Вона не відкривала очки, не реагувала, але почала посміхатись. Коли ми сказали нашій завідуючій, вона каже: «Це не її посмішка, вона неконтрольована». Але я кажу: «Слухайте, ми приходимо зранку - а вона посміхається, ми приходимо увечері - вона посміхається. Ми знаємо, що вона нас чує». Слава Ісусу, дорогі мої! Я ніколи не переживав сили Євангелії так в житті, як у той час. Я знав, яку силу має Слово Боже, я укріпився в Живому Господі, я знав, як написано - так має бути, бо Бог свідок тому. Віруючий в Нього посоромлений не буде.

Через трошки часу кажуть: «Ми не можемо вас більше тримати тут, вам треба терміново робити операцію на серці, бо протока відкрита». Нас виписують з пологового будинку, ми благословляємо всіх лікарів (нас же знають як тих, хто Бога знають), навіть одна там жіночка із санітарок проходила,

каже - чого ви так посміхаєтесь? Я відповідаю – бо життя щасливе, Бог любить нас! Вона каже: «Ти, мабуть. Віруючий?» Кажу – так! Вона посміхнулася і пішла далі.

Нас виписують до Охматдиту: тиждень підготовки до операції, церква молиться і ми молимося три дні до операції. Я кажу: «Господи, я більше не буду молитися, щоб ти уздоровив доньку. Я буду Тебе славити! Алілуя! Як Ти явив тоді Свою славу, Тобі нема нічого неможливого!». Проходить день, другий, третій, вже сил мало, молиться вже важко, кажу: «Господи! А я все рівно Тебе буду славить!». Приходить третій день. Я просив не раз і не два, щоб відправили кардіолога, і він зробив обстеження нашої доньки, подивився на її стан, але завідувача сказала - нікого ми звати не будемо. Вони знають, що роблять, хай роблять собі, і ми молимося далі. І ось у останній день перед операцією приходять кардіолог, сам по своїй ініціативі перевіряє нашу доньку і

каже - операцію робити не потрібно! Слава Ісусу! Живий Господь, Який не посоромлює нас! Ви знаєте, я не раз і не два просив завідувача послухати, послідувати за Господом, але вона завжди була так агресивно налаштована, але коли оцей діагноз підтвердили, що операції не треба, вона сиділа з опущеними очима і казала: «Ну, операцію робити не треба, поправляємося, ростем далі». Живий Господь, який навіть до такої людини може говорити, що все можливо Богу.

Проїшло ще два тижні часу, наша донька не могла ще дихати і легені ще не відкривалися. Робили різні аналізи, знайшли різні ще якісь хвороби, крововиливи та інше щось познаходили, але знаєте, в один день ми молились, я взяв Біблію свою, їду в реанімацію (а там нічого носити не можна і коли я прийшов з Біблією під рукою, мене запитують: «Що ти несеши з собою? Ніякі речі сюди не можна приносити, тут все стерильно». Але я кажу - Біблію приніс. Черговий каже - Біблію можна). Я відкрив ту Біблію, почав читати доньці. Я пам'ятаю, що про Вартимає читав, який сидів і голосив «Ісус, син Давидів, Помилуй мене!». Я знаю, що Бог є чудний, я прочитав історію, ми знову помолились, пройшло ще трошки часу і нас переводять з реанімації. Але перед тим, як перевели, за тиждень до того, у нашої доньки стояла трубка в трахею, дихала так через апарат. І вона витягнула своїми ручками ту трубку повністю і почала дуже потужно плакати! Слава Богу! Місяць часу ми не чули, як наша донька плаче, а тут вона заплакала. Їй поставили таку трубку

на ніс - канюна називається - щоб вона могла хоч кисню трошки получати, а вона її знімала, не хотіла вона бути з цими трубками. Проїшло трошки часу - маску вже поставили, але для нас це було велике благословіння, що вона дістала цю трубку, бо день за днем легені укріплювались і укріплювались. На сьогоднішній день наша донька вже три тижні як дихає сама. Вічний Бог не запізнюється ніколи! Хвала йому! Проїшло трошки часу, нас виписали з реанімації, відправили вже в інтенсивну терапію недоношених дітей, і наша донька там получила даліше реабілітацію: якісь антибіотики призначали, щось робили. А знаєте, що особливе є? Бог їй дав життя, і коли ми подивились весь етап, який вів Господь, і до цього часу, ми почали свідкувати, який чудний в нас Бог. Дружина почала свідкувати про Господа там, де вона була. Я пам'ятаю - одна жіночка прийшла і каже: «Слухай, ну чому так несправедливо? Чому ваша донька є здоровою, а всі діти тут хворі, різні хвороби невеличкі, операції, наслідків є багато. Чому ваша дитинка є здоровою?» А дружина каже: «Тому що ми молимося Господу!». Алілуя! Дорогі мої, Бог дав свідчення цьому, щоб люди навколо бачили, і жіночка, яка після нас піднялася з реанімації за нами у інтенсивну терапію, сказала - якщо за вами, то в нас буде теж все добре».

Бог дав свідчення це, і ми завжди свідкували і свідкуємо, який чудний в нас Бог. Сьогодні наша донька важить 2 кг і 800 г. Алілуя! Бог дав їй ріст, вона розвивається кожний день і потихеньку вчиться їсти. Бог дав життя! Дорогі мої, я хочу сказати: «Є сила у цьому Слові, Воно укріплює віру, бо віра приходиться від слухання.» Якщо ми читаємо це Слово, то віра наша зміцнюється. Якщо Вартимає кричав до Господа «Ісус, син Давидів, Помилуй мене!», то Ісус обов'язково зупиниться і послухає, що ж хоче той Вартимає. Коли Вартимає кличуть до Ісуса, кажуть - чого ти хочеш? – «Я хочу бачити». Він все життя сидів у тому місці в Єронімі, і нічого не спитав - що ти хочеш. А Ісус сьогодні прийшов до нас, щоб спитати, чого ми хочемо, що нам треба від Ісуса, що ми хочемо від Того, хто дав життя. Алілуя! Є Живий Бог, який контролює всі обставини нашого життя. Буває, ми молимося і слабіємо – Господи, немає сил! Але все може у укріплюючому мене Ісусі Христі. Господь Бог прийшов сьогодні до нас, зібрав Духом Святим, щоб ми не сумували, вірили в живого Бога. Немає, здається, того, на що б опиратися, а Біблія каже: «Не покладайся на людину, бо проклятий, хто покладається на людину». А ми уповаємо на Живого Бога! Сьогодні лікарі кажуть – все, досить, кінчено, але Бог каже - Я маю останнє слово! Хвала Богу, він є Альфа і Омега, початок і кінець, він є Перший і Останній. Він прийде забрати Свою Церкву від землі, страждання закінчатся, дорогі мої!

З половини місяців дружина в лікарні. Вона каже: «Я вже так хочу додому», а я знаю - цей час уже близько. Навчитись їсти - лікарі кажуть - і ми додому відправимо. Сьогодні донька вже починає їсти. Вона їсть 40 мг, вже по 60 починає їсти Хвала Богу! Бог

турбується, Бог являє Свою славу, щоб ми не сумували, щоб ми сказали, що віримо Господу. Алілуя, дорогі мої! Я хочу всім сказати - візьмімо це Слово і вчимося в Ньому. випробуємо Слово Боже у своєму житті, і Бог не запізниться. Якщо ми будемо перебувати в цьому Слові, то не будемо посоромлені. Хвала Богу, він дає життя. Ви знаєте, Бог ніколи не помиляється: якщо на життя - то на життя. Коли Давид повчав свого сина, він каже: «Сину мій, нехай це Слово закону не відходить від вуст твоїх, повчайся в ньому день і ніч». Може комусь прийшло зневір'я в серце, а можливо важкість. Можливо, ви втомилися вже молитися - не втомлюйтесь, Бог чує кожну молитву! День за днем приходячи в реанімацію, я розумів: стан не кращий, але я знав, що Слово Боже живе і діяльне, воно проникає, розділяє хворобу від тіла, бо ми є храм Святого Духа, тіло наше, і Бог турбується за нас, Він дає силу і помазання. Можливо, хтось сьогодні проходить скорботу і складнощі - дорогі мої, не відчаємося, є Живий Бог, Який проникає в моє та твоє серце і каже: «Зблизься зі Мною і будеш спокійним». Хай порада Божа прийде в наше серце і в наше життя, нехай ми не шукаємо десь зліва чи справа допомоги, шукаймо в живому Господі, і Він дасть відповідь, і укріпить. Можливо, ви ті, хто хочуть відновлення в серце своє, ви перестали молитися, перестали читати Живе Слово Боже, перестали вникати в нього і вам здається, що Бог став від вас віддалятися. Але то ми віддаляємося від Господа і часто, коли тривога, ми зневіряємося, а Бог хоче, щоб ми вірили у Живе Слово, це Слово життя. Воно дає сенс і надію жити в Господі. Боже Слово оживляє всі нутрощі, щоб ми воскресли для життя в Господі, щоб все гріхове відходило від нас. Бо коли наповняємося Словом Божим, воно наповняє і оживляє нас до того, щоб ми були сенсом життя, не викинені, не у відчаї. Але були названі і жили по Імені Господньому. Він каже: «На долонях Моїх тебе вирізбав Я». На долонях Ісуса написано мої ваші імена, і ніхто не забере із долонь Ісуса тебе і мене, куплених ранами Ісуса. Вірмо Богу! Амінь!

Роман Дмитрук
м.Київ. 10.03.2024 р.

Зараз цій красуні
вже 1 рік та 4 місяці
Березень 2025р

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;

Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;

Я - Істина,
а ви не вірите Мені;

Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;

Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;

Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;

Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюся у всіх своїх гріхах та відрікаюся від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння,
де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. СР – 19:00, ПТ – 19:00, НД – 10:00,18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.258804 Наклад: 1000 примірників.
---	--	--	---	--

